

ваше сладкиятъ звукъ на пастирска свирка и плахо прелитане на заблуденъ гължбъ.

Въ това време Мария, възседнала на оселъ, бѣше неземно бледа и дълбоко замислена. Тя виждаше, че приближава часътъ ѝ да стане майка на Тоя, за Когото душитѣ на отцитѣ отъ вѣкове копнѣятъ, пророцитѣ ясно говорѣха, и цѣлъ народъ очакваше да му донесе спасение. А Йосифъ — стариятъ ѝ сродникъ, сега скромнъ дърводѣлецъ въ Назаретъ — вървѣше по-бодро до нея вече по крайнитѣ улици на самия градецъ и сякашъ търсѣше да съзре въ тъмнината позната кжца или близко лице.

Сърдцето му се сви изведнажъ отъ мъжа, когато скоро дочу шуменъ глъчъ и видѣ много непознати лица. Тѣ изпълваха улици, дворове и кжци, дошли явно като тѣхъ отъ най-различни мѣста. Всички трѣбваше да се запишатъ при заповѣданото отъ римския императоръ всенародно преброяване тукъ, въ родния градъ на славния царъ Давидъ, отъ когото тѣ произлизаха. А какво би станало, ако за тѣхъ нѣма мѣсто?...

Йосифъ ходи насамъ-натамъ, хлопа на много порти, видѣ роднини и непознати, и все единъ и сжщъ отговоръ получи: дигане рамене — съжаление — никакво вече мѣсто!.. И можеше ли, наистина, това да бжде, когато и най-бедното дете, което идва въ свѣта, има люлка, когато лисицитѣ и лъвоветѣ криятъ въ леговищата своитѣ малки, а Създателътъ на всички твари и Спасителътъ на свѣта да нѣма, где главата Си да подслони?!

И при тоя въпросъ Йосифъ съ въздишка погледна нощното небе и звездитѣ на него.

Въ тая минута и двамата озари една мисль и надежда. Въ мълчаливо съгласие тѣ се запжтиха къмъ градскитѣ врати, излѣзоха внѣ отъ тѣхъ — въ приветливото отъ човѣцитѣ нощно поле, къмъ познатата пещера. Тукъ Мария се преклони предъ волята на